

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/31/2020
Identifikačné číslo spisu: 6114010841
Dátum vydania rozhodnutia: 15.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6114010841.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. na neverejnom zasadnutí konanom 15. júla 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného C. F. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného C. F. podanom proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/150/2018 z 21. novembra 2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného C. F. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj len „súd prvého stupňa“ alebo „okresný súd“) rozhodol rozsudkom z 15. januára 2016, sp. zn. 5Tk/3/2014 tak, že obvineného C. F., nar. XX. G. XXXX, naposledy trvale bytom v M., C. XXXX/X, t. č. v ÚVTOS Banská Bystrica (ďalej aj len „obvinený“) uznal za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a), písm. e) Trestného zákona z časti vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

- od presne nezistenej doby, po zadovážení metamfetamínu tento prechovával a prerozdeľoval do jednotlivých spotrebiteľských dávok, ktoré následne predával a tiež vymieňal za rôzne hodnotné veci bližšie neurčenému okruhu osôb z radov užívateľov omamných látok, vrátane D. N., pričom dňa 25.februára 2014 v ranných hodinách zadovážil E., kde ho po predchádzajúcej vzájomnej dohode odviezol D. N., dva mikroténové sáčky s obsahom bielo-žltej kryštalickej látky - metamfetamínu o celkovej hmotnosti 194,71 g, ktorý následne spoločne s D. N. prevážali na osobnom motorovom vozidle zn. W. W. P., X,X U., G. G., ev. č. M., vedenom D. N., kde metamfetamín je uvedený v II. skupine psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zák. č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších zmien a doplnkov a uvedené množstvo predstavuje celkovú hodnotu podľa hmotnosti pri predaji koncovým spotrebiteľom

5.841,30 Euro až 13.629,70 Euro, pričom C. F. bol už za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 3T/29/2009, zo dňa 23. januára 2014, právoplatným dňa 23. januára 2014 právoplatne odsúdený.

Za to súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím 37 písm. m) Trestného zákona a § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia s tým, že zároveň podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona súd prvého stupňa obvinenému uložil aj trest prepadnutia vecí, a síce v rozsahu pod bodmi 1. až 191. jednotlivých položiek vecí podrobne uvedených vo výroku o treste rozsudku súdu prvého stupňa; naproti tomu, postupom podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku vrátil obvinenému veci označené pod bodmi 192. až 213., opäť precizovaných podrobne vo výroku o treste.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), rozhodujúci na podklade odvolaní podaných obvineným a krajským prokurátorom, rozhodol rozsudkom z 21. marca 2018, sp. zn. 3To/150/2018 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 15. januára 2016, sp. zn. 5Tk/3/2014, pričom podľa 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obvineného uznal za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutovom základe, že

- obvinený C. F. od presne nezistenej doby, najmenej od októbra roku 2013 až do 25. februára 2014 zadovážoval drogy metamfetamín (pervitín) a v meste M. následne takto zadovážený metamfetamín prerozdeľoval do jednotlivých spotrebiteľských dávok určených k predaju, ktoré prechovával na rôznych miestach a následne predával a tiež vymieňal za rôzne hodnotné veci bližšie neurčenému okruhu osôb z radov užívateľov omamných látok, vrátane D. N. a finančné prostriedky získané z predaja pervitínu a vecí získaných výmenou zaň opätovne sústreďoval a používal pre svoju vlastnú potrebu a ďalší nákup metamfetamínu za účelom opakovaného predaja, pričom dňa 25. februára 2014 v ranných hodinách zadovážil v E., kde ho po predchádzajúcej vzájomnej dohode odviezol D. N., dva mikrotérové sáčky s obsahom bielo-žltej kryštalickej látky - metamfetamínu o celkovej hmotnosti 194,71 g, ktorý následne spoločne s D. N. prevážali na osobnom motorovom vozidle zn. W. W. P., X,X U., G. G., ev. č. M., vedenom D. N., kde metamfetamín je uvedený v II. skupine psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zák. č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších zmien a doplnkov a uvedené množstvo predstavuje nie menej ako 3.894 obvyklých jednorázových dávok o celkovej hodnote pri predaji koncovým spotrebiteľom najmenej 38.940,00 Euro, pričom C. F. bol už za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzor, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) Tr. zák. rozsudkom Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 3T/29/2009, zo dňa 23. januára 2014, právoplatným dňa 23. januára 2014, právoplatne odsúdený.

Za to krajský súd obvinenému podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, pričom podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad v dĺžke 2 (dva) roky.

Napokon krajský súd podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona obvinenému uložil aj trest

prepadnutia veci, a to v rozsahu podrobne uvedenom pod položkami 1. až 191. obsiahnutými vo výroku o treste rozsudku krajského súdu.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený C. F. prostredníctvom obhajcu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

Prípustnosť podaného dovolania obvinený v jeho písomných dôvodoch odôvodnil prioritne s poukazom na skutočnosť, že konanie krajského súdu je v časti vo výroku o treste a síce v časti o uložení trestu prepadnutia veci nezákonné. Uviedol, že považuje za potrebné opätovne poukázať na skutočnosť, že v konaní bolo nesporne preukázané, že reálne obchodoval so starožitnosťami ako aj inými predmetmi, čo vyplýva z výpovede spoluobžalovaného N., ktorý uvedené potvrdil. Všetky predmety označené vo výroku o uložení trestu prepadnutia veci získal zákonným spôsobom a odmietol, že by k nim prišiel v dôsledku svojej protiprávnej činnosti. Mnohé z uvedených vecí nepatrili výlučne jemu, resp. sa jedná o veci, ktoré patria jeho rodine, prípadne obsahujú záznamy a písomnosti osobnej povahy, predovšetkým jeho detí. Je zrejmé, že ak by sa krajský súd zaoberal uvedeným charakterom predmetných vecí, dospel by na podklade logickej úvahy k jednoznačnému záveru, že označené veci určite nemohli a ani nepochádzali z trestnej činnosti. Krajský súd opätovne nesprávne posúdil predmetné skutočnosti a dospel k nesprávnejmu záveru, že by dotknuté veci mohli byť podľa § 60 ods. 1 Trestného zákona použité na spáchanie trestného činu, získané trestným činom alebo ako odmena zaň. Je zrejmé, že krajský súd postupoval vo vzťahu k zisťovaniu charakteru označených vecí nedostatočne, čo ostatne zvýraznil už v predchádzajúcom konaní aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozsudkom sp. zn. 4Tdo/4/2017 z 2. októbra 2018 zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. marca 2016, sp. zn. 3To/20/2016, zisťiac porušenie zákona v § 321 ods. 1 písm. d), 322 ods. 3 a 319 Trestného poriadku a § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) a § 20 Trestného zákona v neprospech obvineného C. F. s tým, že podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Najvyšší súd Slovenskej republiky pritom v označenom rozsudku explicitne uviedol, že „v novom konaní bude krajský súd povinný sa dôslednejšie vysporiadať s vlastníctvom a pôvodom prepadnutých vecí“. Napriek vyššie uvedenému sa však uvedeným pokynom krajský súd neriadil a otázkou samotného pôvodu špecifikovaných hnutelných vecí a vlastníctva k nim sa vôbec nezaoberal. Krajský súd naproti tomu vyslovil len zmätočný záver, že o vrátení vecí zabezpečených pre potreby trestného konania je priestor obyčajne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a to vydaním samostatného uznesenia o vrátení vecí, čo ostatne vykonal súd prvého stupňa po obdobnom postupe odvolacieho súdu. Dotknuté uznesenie sa však týkalo iných hnutelných vecí. V zmysle zásady spravodlivosti ako hlavného princípu konania pred súdom nie je možné, aby súd ktorý disponuje všetkými skutkovými a právnymi tvrdeniami a im zodpovedajúcimi skutočnosťami vôbec nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu a opakovane sa nezaoberal s vyššie označenými otázkami vlastníckeho práva k citovaným veciam.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade dovolania podaného obvineným rozhodol tak, že

- podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vysloví, že rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. novembra 2018, sp. zn. 3To/150/2018 bol porušený zákon v § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona, § 31 ods. 2 Trestného zákona a § 2 ods. 12 Trestného poriadku v neprospech obvineného C. F.,

- podľa § 386 ods. 2 Trestného zákona zruší rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. novembra 2018, sp. zn. 3To/150/2018 v časti čo do výroku o treste, pričom zároveň

- podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikáže Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len

„prokurátor“).

Prokurátor v podanom písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného v prvom rade akcentoval zákonnosť a opodstatnenosť uloženia trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona a to vo vzťahu ku všetkým veciam položkovito uvedeným vo výroku o treste rozsudku krajského súdu. Osobitne zvýraznil podrobne vykonané dokazovanie, na podklade ktorého bolo možné dospieť k nepochybnému záveru, že išlo o veci hromadené obvineným v súvislosti s ním páchanou drogovou trestnou činnosťou. Vykonaným dokazovaním nebola obvineným vznesená odôvodnená pochybnosť ohľadom vlastníckeho práva k veciam tvoriacim majetkovú podstatu uloženého trestu prepadnutia veci, pričom k otázke ustáleného pôvodu a vlastníctva k jednotlivým veciam sa vyjadril krajský súd presvedčivo a jednoznačne. Vo vzťahu k veciam, pri ktorých nebola najmenšia pochybnosť o tom, že patria obvinenému, avšak nesúvisia, resp. nemajú pôvod v páchanej drogovej trestnej činnosti naostatok rozhodol samostatným uznesením súd prvého stupňa, a síce uznesením zo 4. júla 2016, sp. zn. 5Tk/3/2014. K jednotlivým dôvodom dovolania označených obvineným prokurátor uviedol, že s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je prieskum dovolacieho súdu limitovaný na právne posúdenie už ustálených skutkových zistení. Obvinený v danom prípade odôvodňuje prípustnosť podaného dovolania práve s poukazom na to, že krajský súd sa dôsledne nezaoberal všetkými okolnosťami, ktorými sa podľa presvedčenia obvineného mal zaoberať. Obvinený teda de facto polemizuje s právoplatným výrokom súdu o uložení trestu prepadnutia veci, ktorý však netrpí vadou nezákonnosti, resp. nadbytočnosti alebo iným rozporom s ustanovením trestného práva hmotného. Argumentácia obvineného naopak smeruje najmä voči nedostatočnému vysporiadaniu sa krajským súdom so všetkými skutočnosťami prameniacimi vo výsledkoch vykonaného dokazovania aj vo vzťahu k uloženému trestu prepadnutia veci v tom zmysle, že krajský súd uloženie označeného trestu nedostatočne odôvodnil. Polemika obvineného v tomto smere je však bez významu, nakoľko je zjavne mimo daného rámca dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Inak povedané, keby aj mal obvinený pravdu (čo nemá), nemožno výrok o uloženom treste reparaovať cez obvineným označený dovolací dôvod.

Prokurátor súčasne dodal, že v skoršom zrušujúcom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na obsah ktorého sa obvinený opakovane odvoláva, nebolo v žiadnom prípade konštatované pochybenie krajského súdu súvisiace s uložením trestu prepadnutia veci, ale celkom iné procesné pochybenie spočívajúce v zmene skutkových okolností, a na to nadväzujúce sprísnenie právnej kvalifikácie krajským súdom v rámci pôvodného odvolacieho konania bez toho, aby krajský súd zároveň vykonal tomu zodpovedajúce dôkazy. Ak sa potom obvinený odvoláva na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, k tomu jednoznačne platí aj v ňom uvedené konštatovanie a síce: „dovolací súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť hodnotenia súdu, že prepadnuté veci boli použité na spáchanie trestného činu, získané trestným činom, alebo ako odmena zaň“. K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku prokurátor poznamenal, že vyhodnotením priebehu dokazovania v konaní pred súdmi má za to, že dôkazy o ktoré súdy opreli svoje rozhodnutie, boli vykonané v súlade s príslušným procesno - právnym predpisom. Súdy pri svojom rozhodovaní prihliadali len na skutočnosti, ktoré boli pred nimi vykonané a to samozrejme aj k napadnutému výroku o treste. V prípade naposledy označeného dovolacieho dôvodu pritom obvinený pri formulovaní svojich dovolacích námietok znovu vychádza len z vlastného hodnotenia dôkazov; neuvádza však, ktorý dôkaz tvoriaci základ napadnutého výroku rozhodnutia nebol súdom vykonaný zákonným spôsobom. V súhrne je zrejmé, že obvineným uvádzané skutočnosti nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o dovolaní podanom obvineným tak, že toto postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietne, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania označené obvineným.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako dovolací súd z hľadiska procesných podmienok pre podanie dovolania konštatuje, že dovolanie je podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou

[§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku) pričom bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku).

Po vykonaní takto vymedzeného formálneho prieskumu prípustnosti podaného dovolania však dospel k záveru, že dovolanie obvineného C. F. nie je dôvodné, a to riadiac sa nasledovným:

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 a nasl. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne, alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2.2.2010, Emen p. Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26.1.2010, Van Mechelen a ďalší p. Holandsku, Visser p. Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14.2.2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15.12.2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd ďalej nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku.

Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, za predpokladu, že iné ďalšie námietky, ktoré by boli spôsobilé subsumpcie pod konkrétny dôvod dovolania taxatívne vymedzený v naposledy označenom ustanovení Trestného poriadku, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku uvedené, sa však týkajú vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo v zmysle obsahu § 374 ods. 1 Trestného poriadku a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku.

Ak potom dovolací súd zistí, že vecne špecifikované dovolacie námietky obvineného sú uvedené jasne a zrozumiteľne v súlade s § 374 ods. 1 Trestného poriadku tak, že z nich možno jasne vyvodiť identifikáciu iného dovolacieho dôvodu než toho, ktorý obvinený označil v podanom dovolaní a na podklade ktorých by inak pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedal iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku než ten, ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní podľa § 374 ods. 2 Trestného poriadku, predložené dovolacie námietky je potrebné subsumovať pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu. (primerane viď. napr. R 120/2012).

V úzkej nadväznosti na uvedené nemožno opomenúť ani právnu úpravu prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu, pokiaľ ide o jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, ktorá sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 až ods. 3 Trestného poriadku ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol. Povedané inými slovami, viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania je potrebné vyložiť ako viazanosť dovolacieho súdu dovolacími námietkami.

V súlade s tým tak zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojím podaním v intenciách ním formulovaných dovolacích námietok určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. To v praktickej rovine zároveň znamená, že dovolací súd nesmie preberať aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neoznačené) chyby napadnutého rozhodnutia alebo aj jemu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Konkrétne vo vzťahu k predmetu trestnej veci obvineného, ktorá predstavuje predmet dovolacieho prieskumu najvyšším súdom treba uviesť, že s poukazom na skôr podrobne uvedený obsah dovolacích námietok obvineného je v dôsledku citovaného zrejmé, že obvinený namietka výlučne pochybenia súvisiace s výrokom o treste obsiahnutom v rozsudku krajského súdu.

Trestný poriadok vo vzťahu k výroku o treste upravuje v § 371 ods. 1 písm. h) konkrétne dva dovolacie dôvody (pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku chybného výroku o vine).

Označeným dovolacím dôvodom možno rozhodnutie napadnúť len v takom prípade, ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Riadiac sa vyššie vyjadrenými právnymi úvahami preto podradil najvyšší súd argumentáciu obvineného pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Túto však musel zároveň odmietnuť ako nedôvodnú, a to riadiac sa nasledovným:

Obvinený v podanom dovolaní v podstate poukázal na (z jeho pohľadu) nedostatočné skúmanie relevantných skutočností, bez preukázania ktorých mu nie je zákonne možné uložiť trest prepadnutia veci.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na znenie § 60 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého súd uloží trest prepadnutia veci

- a) ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu,
- b) ktorá bola určená na spáchanie trestného činu,
- c) ktorú páchatel získal trestným činom alebo ako odmenu zaň,
- d) ktorú páchatel nadobudol za vec uvedenú v písm. c).

Zo znenia citovaného ustanovenia Trestného zákona („súd uloží“) je zrejmé, že pri splnení niektorej z taxatívne vymenovaných podmienok uvedených v alternatívach pod písm. a) až d) súd uloží trest prepadnutia veci, ak je zároveň splnená podmienka jeho uloženia upravená v ods. 4 dotknutého ustanovenia („ide o vec patriacu páchatelovi“).

Záver súdu o tom, či označená vec, vo vzťahu ku ktorej súd ukladá trest prepadnutia veci patrí do množiny vyššie uvádzaných kategórií individuálne určenej veci alebo veciam, ktoré sú v priamom vzťahu k spáchanému trestnému činu, je však záverom vyplývajúcim z výsledkov vykonaného dokazovania. Rovnaký záver možno konštatovať aj vo vzťahu k ustáleniu ďalšej zostávajúcej podmienky kľúčovej pre použitie § 60 a nasl. Trestného zákona a síce, či „ide o vec, ktorá patrí páchatelovi“.

Je tomu tak z dôvodu, že súd na podklade vykonaného dokazovania s poukazom na jeho obligatórnu povinnosť zistiť skutkový podklad pre každý výrok rozhodnutia v takej kvalite, o ktorej nie sú dôvodné pochybnosti ustáli, či sú splnené podmienky pre uloženie trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 a nasl. Trestného zákona a teda aj to, či ide o „vec patriacu páchatelovi“. K tomu si najvyšší súd dovoľí poznamenať, že ak je obvinený právoplatne odsúdený za to, že svojim protiprávnym konaním a ziskom z páchanej trestnej činnosti aspoň z časti získal majetok, ktorý tvorí majetkovú podstatu (teda veci špecifikované vo výroku o uložení trestu prepadnutia veci) vo vzťahu k uloženému trestu prepadnutia veci, je podmienka upravená v § 60 ods. 1 a nasl. Trestného zákona [páchatel vec získal trestným činom alebo ako odmenu zaň, resp. páchatel vec nadobudol za vec uvedenú v písm. c) naposledy uvedeného ustanovenia Trestného zákona] splnená za súčasného predpokladu, že dotknutá vec patrí páchatelovi. Nie je rozhodujúce, akým spôsobom sa vec dostala do vlastníctva páchatela, pričom dospieť k opačnému záveru by bolo možné príkladmo vtedy, ak by išlo o vec, vlastníkom ktorej je iná osoba - zvyčajne je tomu tak v prípade veci získanej spáchaním trestného činu krádeže podľa § 212 a nasl. Trestného zákona.

Rovnako tak je však za splnenia vyššie vymedzených predpokladov bez právneho významu účel a povaha individuálne určenej veci (napríklad ak ide o veci - obrazy alebo podobizne osobnej povahy zakúpené za finančné prostriedky, ktoré ale páchatel nadobudol na podklade výnosu z trestnej činnosti, inak povedané zaplatil za ne prostriedkami predstavujúcimi príjem z páchanej trestnej činnosti).

Najvyšší súd síce na jednej strane z formálneho hľadiska porozumel argumentácii obvineného, ktorý síce v podanom dovolaní gramaticky správne poukázal na hmotnoprávne ustanovenie Trestného zákona, ktoré malo byť postupom krajského súdu porušené (§ 60 ods. 1 a nasl. Trestného zákona), avšak v skutočnosti je obvineným materiálne namietaný postup krajského súdu pri hodnotení dôkazov a celkovej sumarizácii skutkového stavu pre vyslovenie opäť len výlučne skutkového záveru, že vo vzťahu k označeným veciam sa jedná o veci získané v dôsledku trestnej činnosti obvineného. Ako už však najvyšší súd uviedol vyššie, dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, o ktorom rozhoduje najvyšší súd až v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať či meniť, resp. obsahovo modifikovať skutkové zistenia.

Záver súdu o tom, či sú splnené podmienky pre uloženie trestu prepadnutia veci teda predstavuje záver výlučne skutkový, ktorý je so zreteľom na povahu dovolacieho konania iniciovaného podaním dovolania obvineného vylúčený z dovolacieho prieskumu, a to práve s odkazom na § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku. Skutkový charakter označeného záveru koniec - koncov vyplýva z

už skôr konštatovanej povinnosti súdu zistiť skutkový stav v takej kvalite, aby o tak jeho rozsahu (potrebnom pre rozhodnutie), ako aj dôkaznom základe pre konštatovanie viny obvineného neboli dôvodné pochybnosti. Uvedené nachádza svoj logický odraz aj vo vzťahu k ustáleniu ostatných skutočností významných pre zistenie toho, kto je napríklad poškodeným trestným činom, no napokon samozrejme aj vo vzťahu k povinnosti súdu na podklade riadne zisteného skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v súlade so zásadou objektívnej pravdy vysporiadať sa aj so všetkými skutočnosťami relevantnými pre výrok o treste, výrok o treste prepadnutia veci nevynímajúc.

Tak naposledy označeným dovolacím dôvodom, ako ani žiadnym iným dôvodom uvedeným v prvom odseku ustanovenia § 371 Trestného poriadku pritom nemožno efektívne namietať rozsah vykonaného dokazovania, spôsob hodnotenia dôkaznej situácie vo veci nižšie konajúcimi súdmi, ako ani domáhať sa s poukazom na ktorýkoľvek dovolací dôvod podľa naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku údajne nedostatočne „kvalitného“ vysporiadania sa s ostatnými okolnosťami dôležitými pre všetky skutkové závery podrobne uvedené v predchádzajúcom odseku tohto uznesenia. Skutkový stav môže totiž najvyšší súd v dôsledku uvedeného zo skutkového hľadiska hodnotiť len pomerne izolovaným prístupom. V dovolacom konaní na podklade mimoriadneho opravného prostriedku v zásade nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov - výnimkou sú zákonom konkretizované odlišnosti platné pre prípad dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Je tomu tak z dôvodu, že otázka vykonaného dokazovania tak z pohľadu jeho úplnosti, ako aj správnostijeho hodnotenia predstavujú otázky upravené normami procesného práva, ktoré nie sú hmotnoprávnej povahy.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať.

O to viac, ak je dovolanie prípustné proti už právoplatným rozhodnutiam súdu za účelom možnosti nápravy v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení a nie revízie a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy nižších stupňov, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania (výnimkou je len už zmieňovaný dôvod dovolania dostupný iba pre ministra spravodlivosti).

To isté platí vo vzťahu k možnosti dovolacieho súdu preskúmvávať vecnú správnosť záveru krajského súdu, že prepadnuté veci boli použité na spáchanie trestného činu, získané trestným činom alebo ako odmena zaň. Ak mal totiž krajský súd z vykonaného dokazovania nesporné, že ide o veci získané páchaním predmetnej trestnej činnosti a ako odmenu za trestnú činnosť, predaj drogy v tomto prípade, a tiež tieto veci boli použité aj na spáchanie predmetnej trestnej činnosti, pretože značnú časť týchto vecí zrejme obžalovaný získaval ako odplatu za poskytnutú drogu inak insolventným užívateľom drog, aby tieto veci odpredal a použil na ďalší nákup drogy, resp. použil vo svoj prospech, nemôže najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatovanú viazanosť skutkovým stavom tak, ako bol tento zistený súdmi nižších stupňov vykonávať ďalší prieskum vo vzťahu k správnosti skutkových záverov prijatých vo veci skôr konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi (výnimkou je znova procesná situácia dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Napokon, čo sa týka obvineným označeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týka (rozsudku sp. zn. 4Tdo/4/2017 z 2. októbra 2018), z jeho odôvodnenia je zrejmé, že najvyšší súd sa zaoberal dovolacími námietkami úplne iného charakteru, na podklade ktorých konštatoval porušenie zákona v prospech obvineného, avšak z diametrálne iných dôvodov (ktoré najvyšší súd nebude pre prehľadnosť znovu opakovať, nakoľko sú obvinenému iste známe). Preto nemožno dospieť k záveru predkladanému obvineným, že by sa v posudzovanom prípade jednalo o postup krajského súdu v rozpore so záväzným právnym názorom dovolacieho súdu; o to viac, keď v označenom rozsudku

najvyšší súd dospel vo vzťahu k možnosti prieskumu skôr vo veci konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi ustáleného pôvodu vecí označených položkovito vo výroku o treste prepadnutia veci k v podstate totožnému záveru, ako najvyšší súd v tomto uznesení.

Napokon najvyšší súd úplným záverom konštatuje, že ak sa v súvislosti so skôr označeným dôvodom dovolania obvinený domáhal aj súčasnej existencie iného dovolacieho dôvodu [a síce dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] kumuláciu jednej a tej istej skutočnosti na odôvodnenie dvoch, resp. viacerých dovolacích dôvodov nemožno akceptovať.

Inak povedané, ak subjekt oprávnený podať dovolanie z hľadiska právnej kvalifikácie raz označí určitý procesný postup OČTK alebo súdu ako chybný a podradí ho pod určitý dovolací dôvod, nie je ďalej z právneho hľadiska možné, aby sa s odkazom na ten istý predchádzajúci a už skôr namietaný procesný postup automaticky domáhal zároveň aj existencie iného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Uvedené je totiž pokryté platnosťou princípu špeciality, teda prednosti konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorým je dovolacie konanie ovládané. Ak by totiž dovolací súd takto formulovanú argumentáciu obvineného prijal, nastal by tak právne neudržateľný a účel dovolacieho konania popierajúci právny stav, ktorý by bol v jednoznačnom rozpore aj s procesnými oprávneniami toho - ktorého dovolateľa tak, ako sú tieto koncipované v § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Na ilustráciu možno uviesť hypotetický príklad, keď by rozhodnutie súdu v nezákonnom zložení [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] zároveň odôvodňovalo i dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Z toho dôvodu sa najvyšší súd bližšie nezaoberal takto duplicitne formulovanými dovolacími námietkami obvineného, nakoľko tieto spoľahlivo možno subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Najvyšší súd s poukazom na vyššie vyjadrené uzatvára, že nakoľko v trestnej veci obvineného nezistil naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol riadiac sa vyššie uvedeným tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a teda dovolanie obvineného C. F. odmietol bez vecného preskúmania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.